

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Maya

Copyright © Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

Maya / Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-163-0

I. BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: BOGDAN HRIIB

Comanda nr. 213 / septembrie 2016

Bun de tipar: septembrie 2016

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MAYA

Cuprins

Mulțumiri	7
1. Necropolis. Misiuni secrete	9
2. Manifestația. Mistere	26
3. Destăinuiră. O spargere în noapte	48
4. Pasiuni dezlănțuite. Speranțe.	66
5. Amăgiri și dezamăgiri. <i>Lebede reflectând elefanți</i>	84
6. Vise. <i>Întunericul din subterane</i>	101
7. Planuri. HorrOlympus	117
8. Accidental. Spectre din trecut	136
9. Piste. Bunul Mike	157
10. Cipul lui Novak. Taj Mahal	172
11. Schimbări de plan. În <i>Pir@mide</i>	191
12. CybGulag. O nouă șansă	207
13. Conflicte. Vâňătoarea	223
14. Pregătiri. Cartierul Chinezesc	245
15. Lansarea. Răsturnări de situație	258
16. Piese de puzzle. Bănuieri	273
17. O situație delicată. O confruntare neobișnuită	291
Epilog	306

părinților mei, cu admirație pentru că s-au străduit să înțeleagă lumi și concepe atât de strâine lor; lui Mihnea, Dorina și Alex, mulțumindu-le pentru feedback-ul oferit; prietenului meu, Paul, pentru sugestii și idei; Cristinei Mitrea, Irinei Brînză, Ilenei Drop și Melei Diaconu pentru susținerea continuă. Îl mulțumesc colegiei întru suferință Teodora Matei pentru încredere acordată, pentru răbdare și înțelegere atunci când a fost cazul și pentru seriozitatea cu care s-a implicat în acest proiect.

#TEO&LUCIAN: prietenilor noștri Liviu Surugiu, Alex Lamba, Bogdan Lazăr, pentru vorbele bune la momentul potrivit; prietenilor noștri Irina Lazăr, Georgiana Vlădulescu, Liviu Szoke, Oliviu Crâznic, Nicolae Dobre, Adina E. Curta, Daniel Timariu, Adina Ailoaiei, pentru observații și obiectivitatea recenziilor care ne-au dat curaj să continuăm povestea; prietenei noastre Ana-Maria Negrilă, pentru entuziasmul arătat; clubului SF&F Antares Brașov pentru invitația într-un loc unde ne-am simțit ca acasă; lui Bogdan Hrib pentru încredere și susținere; lui Michael Haulică (evident, pentru că ne-a dat voie); lui Cătălin Badea-Gheracostea, primul care a crezut în proiect; tuturor celor ce au contribuit la dezvoltarea curentului cyberpunk și pe care am încercat să-i omagiem, după pricepera noastră, în paginile cărții. Și, desigur, maestrului-păpușar al realităților ireale, Philip. K. Dick.

1. Necropolis. Misiuni secrete

Era orb și surd. Nu știa dacă mergeau pe o autostradă, ori pe un simplu drum secundar, dacă erau în mijlocul unui oraș aglomerat, ori băteau tărâmuri pustii. Avea doar senzații. Stranii, deformate, din care mintea sa dădea naștere unor prezențe absurde. Un miros puternic, animalic și un iz de puicioasă, metamorfozate într-un balaur cu trei capete ce scotea flăcări pe gurile căscate larg.

La început respinsese aceste aberații, apoi, pe măsură ce timpul trecuse, ajunsese să se amuze pe seama lor. Era o experiență aparte și ar fi fost păcat să n-o savureze. Pas cu pas, mintea începuse să creeze un cadru relativ coherent. Se afla pe o potecă năpădită de buruieni. Undeva, în zare, nori de furtună se adunau amenințători. În aer se simțea miros de ploaie.

Din altă parte se auzea zgometul unei bătălii. Lănci și scuturi se izbeau zgomotos, acompaniate de strigăte victorioase, ori urlete de groază.

– Mai avem mult?

Cuvintele se adunără în baloane colorate, apoi se ridică spre cerul cu tente vineții, spărgându-se și eliberându-și melodios sunetele.

– Suntem aproape, șuieră Călăuza.

Nu lăsa în urma ei nicio senzație. Dădea doar impresia că lipsea ceva din cadru, iar asta îl ajuta să-o identifice. O tocmai la un preț piperat, după ce aceasta îi promisese că avea să-i ofere cea mai bună soluție pentru problema lui.

Se amuză. Pe vremuri, desconsiderase acea tehnică. S-o folosea în locul canalelor clasice și ar fi părut de-a dreptul o abominăriune. Acum își dădea seama că fusese cu adevărat orb și surd înainte, când stătuse închisă în turnul său de fildeș. De data aceasta, zbura cu ochii larg deschiși.

Se opri. Adulmecă aerul. Mirosea a pericol, a moarte. Groaza începu să-și sape ascunzișuri în ființa sa.

– De ce te-ai oprit? Îți-e frică?

Dacă ar fi putut să-o vizualizeze, probabil Călăuza i-ar fi apărut cu un râncet hâd, dezvăluind o gură cavernoasă. Se bucură că era dincolo de simțurile sale.

– Ce e aici?

– Tărâmul Uitat.

– Necropolis?

– În legende, așa i se spune. Dar acolo e doar un nume, cu povești de speriat copiii neascultători, ori aventurierii prea îndrăzneți.

– Am crezut că există în realitate. Că acolo ajung identitățile virtuale distruse.

Încerca să tragă de timp, să se familiarizeze cu acele senzații neplăcute.

– Așa este. Există și i se spune *CybCim*. Legendele vorbesc că sub el, din resturi, a luat naștere Necropolis, Orașul

Morților. Unii speculează aceste povești și le folosesc pentru a crea trucuri menite să sperie sufletele slabe. Însă, mai adânc, pe niveluri despre care doar foarte puțini știu, există cu adevărat un tărâm al ororilor. De aici pot fi ridicate sprite din altă lume.

– Credeam că nimic nu poate fi creat fără o identitate reală în spate.

Călăuza păru amuzată de idee, dar nu comentă. Spuse doar atât:

– Există realități diferite. Cei care cunosc tainele oculte pot găsi porți între ele.

Auzise despre realități. Nu știa multe, așa cum habar n-avea că se puteau crea porți între ele. Dar părea plauzibil.

– Ce se întâmplă dacă un spirit din altă realitate vine aici și-și întâlnește spiritul geamăn din această realitate?

– Nu poți invoca decât un spirit care, aici, e mort. Sau n-a apărut încă.

Călăuza părea că-și pierduse răbdarea.

– Mergem mai departe, sau preferi să ne întoarcem?

Dacă tot ajunseseră până acolo, nu dorea să dea înapoi. Deși prin vene îi pompa acum groază în stare pură.

– Mergem, șopti.

Silentoase și mortale, abisi de sulf se căscau în stânga drumului, crevase cu lavă cloicotitoare în dreapta. Nu era linistea pe care o cunoștea. Era o lipsă totală a oricărei urme de sunet. Ca și cum Tărâmul Uitat era atât de bine izolat fonnic, încât nicio frecvență nu se putea propaga.

Apoi, în tacerea sinistră, auzi urletele. Lugubre, lungi, sfâșietoare. Întreaga ființă îl implora să renunțe, să se întoarcă. Dar era și ceva în acele senzații, un păcat delicios, care-l împingea mai departe, promițându-i o durere extremă ce avea să constituie, simultan, tortura și placerea supremă.

Iar el știa multe despre durere.

După mirosurile fetide, căldura dogoritoare și strigătele lipsite de speranță, simți furnicăturile. Foarte repede, acestea lăsară locul unor trepidații usoare ale aerului. Inima, minusculă, stătea ghemuită în cutia toracică, bătând nebunește.

– Am ajuns, rosti Călăuza cuvintele izbăvitoare.

– În sfârșit...

Avea o senzație de vertij. Stomacul i se strângea spasmotic. Știa că, dacă trupul ceda, risca să fie aruncat înapoi, pierzând toți banii, timpul și senzațiile investite. Sau, în cazul în care reușea să se forțeze dincolo de limite, corpul real putea colapsa. Ambele variante îi displăceau, dar mai mult l-ar fi deranjat cea dintâi. Vremea răzbunării fusese amânată prea mult. Nu trebuia să rateze ocazia.

– Și acum ce facem?

– Invocăm spiritele.

Îi plăcea folosirea pluralului, deși habar n-avea în ce mod putea fi el util în acel moment. Atunci când tocmai Călăuza, aceasta îi ceruse o sumă consistentă pentru o călătorie pe care trebuia să-o facă într-un loc îndepărtat, *F@velas*, de unde să-și procure kitul de invocare. Nu știa ce reprezenta, dar spera să se ridice la înălțimea efortului său finanicier.

Îl enerva imposibilitatea interacțiunii clasice din Ciberspațiu. Ar fi vrut să știe ce făcea cu exactitate Călăuza. Depăna secvențe de cod? Asambla subrutine într-un program care fora între lumi? Neutraliza ochiuri din matricea realității lor?

Senzațiile pe care le percepea rămâneau într-un spectru diferit. Interesant, dar irelevant pentru cineva dornic să cunoască modul în care se făceau acele trucuri. Furnicăturile se transformară în vibrații tot mai puternice. Cercuri de forță îl

străbăteau, reci ca gheăta, aruncându-l pe orbite excentrice. Ochii minții percepeau lumini orbitoare, cu irizații albăstrui, în explozii grandioase.

Corpul fizic se aprobia de limitele sale. Inima începu să bată aritmic. Plămâni nu mai reușeau să se umple cu aer. Voma îi urcă până în gât. Mușchii contractați devină dureroși.

Când deja ajunsese să se teamă că avea să cedeze, intensitatea stărilor se diminuă. Vibrațiile slăbiră în intensitate, redevenind simple furnicături. Luminile se estompară. Corpul se relaxă.

– Bun venit în lumea noastră! susură Călăuza.

– N-ar trebui să vă jucați cu asemenea forțe...

Voceala celuilalt se auzea găunoasă, ca și cum venea din capătul universului.

– Suntem doar informație conținută în niște biți, comentă Călăuza. Materia rămâne aceeași, doar conținutul se transferă.

– Se pare că știi cum stau lucrurile... Mă întreb, însă, dacă le cunoști în totalitate. Există un preț.

– Știu. Iei ceva, pui altceva în loc.

– Întocmai. Deci, cine va fi? Tu, sau conștiința aceea infirmă care se ascunde în umbra ta?

– Eu. El e cel care a plătit pentru invocarea ta. Îi datorezi supunere.

Nou-venitul hohotă zgomots.

– Am alți stăpâni. Pe lângă ei, asta e doar un...

– Stăpânul pare să fie generos, chiar dacă e ciudat. Poate vei reuși să câștigi suficient de pe urma lui încât să-ți răscumperi libertatea.

Furnicăturile devină tot mai slabe.

– Poarta se închide, spuse dintr-o dată Călăuza. Trebuie să plec.

În câteva clipe, prezența ei nu se mai simți. Dispăruse fără a-și lăsa rămas bun, dar niciunul dintre cei rămași nu simțea lipsa unor asemenea formalisme.

– Se pare că am rămas doar noi doi acum.

– Mda...

– Cum te cheamă?

– Kwanza. Pe tine?

– Cu cât știi mai puține despre mine, cu atât mai bine. Te-am invocat pentru a rezolva niște lucruri, nu pentru a socializa.

*

Dana lăsă atență heli-chopperul pe benzile reflectorizante trasate pe acoperiș. Spitalul Metropolitan adăugase două piste noi pentru urgențe și vehiculele Cypolului. Pe drum, fusese destul de zgârcită la vorbă. Nici Oliver nu era într-o dispoziție prea bună. De ceva vreme, acasă simțea o tensiune pe care, oricât ar fi încercat să-o aplaneze, mai degrabă o amplifică. Desprinse centurile de siguranță și își urmă colega spre lift.

– Unde mergem, la Stappler? întrebă într-o doară.

Dana fusese cea care primise ordinul căpitanului de a se deplasa la spital, precum și detaliile misiunii. Îi aruncase niște vorbe peste umăr, cum obișnuia atunci când era foarte entuziasmată sau foarte mânoasă. Nu le înțelesese și nu insistase.

– Da, la el, pentru început. După care avem o videoconferință cu directorul spitalului și comandantul nostru.

– Cu comandantul?! Vrei să spui cu căpitanul? insistă bărbatul.

Agentă păși dincolo de ușile metalice, îl așteptă să i se alăture în cabină, apoi rosti rar, apăsat:

– Colegu'... Am spus comandant și aici și la secție. Dacă mi-ai acorda ceva mai multă atenție, ai prinde toate detaliile.

– Mai multă atenție m-ar ucide, crede-mă! aruncă Oliver printre dinți.

Încrucișă brațele peste piept, dând de înțeles că nu mai dorea să afle amănunte. Era dispus să se lase tărât oriunde l-ar fi dus colega lui. Dana pufni, aruncându-și părul pe spate.

– Poate ar trebui să revizuim ideea asta de parteneriat. Nu pot lucra în tensiune, atât timp cât nu știu dacă mi se datează sau nu. Iar dacă nu... sunt niște chestii care ar trebui lăsate acasă. Ce zici?

Agentul ridică din umeri, știind că lipsa unui răspuns o enerva cumplit. Pe de altă parte, nu erau nici locul, nici momentul potrivit să cadă pe panta destăinuirilor. Iar lucrurile alea nu le putea spune altcuiva, atât timp cât nici pentru el nu erau tocmai clare.

Răsuflă ușurat când ajunseră în sectorul M6, unde-i aștepta profesorul Stappler. Părea că se împuținase de la ultima lor vizită – halatul verzui îi atârnă pe umeri, iar dincolo de lentile ochii îi străluceau nefiresc. Le întinse mâna, pe rând, indicându-le apoi drumul spre o ușă pe care o deschise punându-și palma dreaptă pe cititorul de amprente din tocul acesteia. Agenții îl urmară în tacere. Merseră pe holul lung, mărginit de perete din sticlă mată. Bănuiau că erau greamuri oglindă, precum cel din cabinetul medicului. Nu puseră, însă, nicio întrebare. Stappler fu cel care sparse tacerea, când deschise, tot cu amprenta palmară, ușa unui lift.

– Vom merge într-o zonă dedicată cercetării. Va fi nevoie

să acceptați niște condiții de confidențialitate, în fine, niște formalități, știți dumneavoastră...

Se însufleți dintr-o dată, de parcă își amintise ceva foarte important:

– Dar credeți-mă că merită! E ceva... e ceva extraordinar!

Oliver observă cum chelia îi devinea stacojie, ca în ziua în care îl cunoscuse. Bănuise că enervarea produsă de partenera lui îi provocase acea reacție. Îl amuză ideea că reacționa exact ca ea – se îmbujora și căpăta o strălucire aparte în privire atunci când era surescitată.

Ieșiră direct într-o sală de ședințe, cu o masă imensă încunjurată de scaune. Se așezără, fiecare pe câte unul. De sub tăblia mesei, Stappler acționă un buton care generă un ecran tridimensional.

– Identificați-vă! îi îndemnă, în timp ce așeză palma în dreptul ecranului.

Se supuseră, uimiți că pixelii aceia care ar fi trebuit să fie virtuali, un fel de umbră generatoare de imagini familiare, puteau fi atinși. Își simțiră degetele furnicate ca de un curent electric de mică intensitate. După ce apără mesajul „Acces permis”, Dana nu se putu abține să întrebe:

– Identificarea presupune compararea a două seturi de date. Din căte-mi amintesc, noi n-am oferit...

– Nu, într-adevăr! o întrerupse medicul. Comandantul Cypol ni le-a pus la dispoziție.

Roșcata se încruntă și ceru sprijin partenerului, privindu-l insinuant pe sub sprâncene. Oliver păstră atitudinea impasibilă, de subordonare unor ordine, de oriunde ar fi venit ele. Zâmbi enigmatic, de parcă ar fi știut dinainte tot ce avea să se întâpte. Era la fel de nedumerit ca și ea, însă nu voia să-i dea satisfacție. Aștepta să-i vadă obrajii căpătând tenta aceea

purpurie. Zâmbetul i se lărgi pe chip când se întoarse spre profesorul care începuse să le povestească precipitat:

– Am acordat o atenție deosebită pacientei aduse de dumneavoastră. Pe măsură ce am aprofundat investigațiile, am descoperit noi provocări. Directorul spitalului a cerut ajutor unei comisii speciale din Guvern pentru a o supune unor teste. Cu acceptul ei, Sandra a intrat într-un program special.

Dana își drese glasul și ridică arătătorul mâinii drepte.

– Fata asta era implicată într-o anchetă de grad Zero. Părerea mea e că aceasta ar fi trebuit să primeze.

– Aveți dreptate, a primat atunci când comandantul Cypol a fost contactat de oamenii Guvernului. Fiind echipa care a instrumentat acel caz, ați fost desemnați să urmăriți evoluția cercetărilor.

Oliver reacționa imediat, contrariat de cele auzite:

– Evoluția cercetărilor dumneavoastră?! Cum rămâne cu ale noastre? Cum poate prima o anchetă medicală uneia polițienești?

Profesorul Stappler îi surâse oarecum complice, ca unui copil lăsat să tragă singur concluziile știute dinainte de orice adult.

– Comisia a hotărât că, pentru dumneavoastră, sunt suficiente date cu care să lucrați. Pentru noi, însă, acest caz extrem de rar...

– Mie începe să nu-mi fie deloc clar ce căutăm aici. Un ordin de la căpitan ne-ar fi fost de ajuns; am fi rămas în secție, urmărind anchetele noastre mărunte, mult sub nivelul celor medicale. Am fi primit rapoarte pe înțelesul nostru de la comisie și gata! răbufni Dana.

– Ea v-a chemat. Sunteți aici pentru că ea v-a chemat, repetă Stappler cu același ton folosit anterior, puțin îndulcit.

– Astăzi surpriză! recunoscu roșcata.

Partenerul ei se văzu dator să-i dea dreptate și înclină capul de câteva ori, aprobat-o.

– Condiția semnării contractului a fost ca echipa Cypol să fie informată de mersul cercetărilor și să aibă acces în zona în care e cazată ori de câte ori va dori.

– Ei, da! I-o fi căzut cu tronc partenerul meu. În lipsa frumoșelor virtuali..., insinuă femeia.

– Sau tu! Să nu uităm că și Andreas manifestă oarecare atracție față de Lucas, replică Oliver, zâmbind răutăios.

Amuzat, profesorul puse capăt schimbului de replici.

– Ar cam fi timpul să vă dați acordul de confidențialitate. Astăzi înseamnă că veți folosi o frecvență securizată pe e-communicator și nu veți discuta cazul cu persoane neimplicate în program. De acord?

Cei doi încuviațără prin mișcări scurte ale capetelor.

– Veți proceda ca și la identificare. Atingeți ecranul și secvența de inițiere va avea semnăturile dumneavoastră.

Agenții ridică palmele în același timp spre suprafața tremurândă ce se materializase deasupra mesei.

– Se apropie momentul videoconferinței. Vom sta de vorbă, pe îndelete, după aceea. Vom vizita pacienta, veți primi un raport preliminar...

Urmăruindu-și cu atenție ceasul de la încheietura mâinii stângi, medicul genera o tastatură virtuală. Formă un cod din şapte caractere, apoi își îndreptă spatele. Așteptă atent ca imaginea să se împartă în sferturi. Rând pe rând, cei invitați răspunseră, în timp ce chipurile lor apăreau în secțiunile alocate.

– Bine v-am găsit! Sunt doctor Mattias, directorul Spitalului Metropolitan, se auzi glasul unui bărbat trecut de

prima tinerețe, îmbrăcat într-un halat alb. În spate se zărea un fișet nichelat pe un perete de sticlă mată.

– Bună ziua! Confirm prezența, sunt comandant Cypol, cyb-colonel Andreikin, veni replica celui îmbrăcat într-o uniformă militară plină de decorații.

Silueta lui era înconjурată de pixeli albaștri, semn că participantul la conferință nu voia să dea indicii despre locul în care se afla. Accentuându-și prerogativele din virtual, putea fi la fel de bine personajul real sau o proiecție a acestuia, undeva în ciberspațiu.

– Bună ziua! se auzi, câteva clipe mai târziu, glasul căpitanului Franco. Cypolii îi recunoscu biroul de la ultimul etaj al secției, precum și chipul încercănat.

Pe cel de-al patrulea sector începu să se deruleze, repetitiv, o secvență de imagini din natură. O voce distorsionată confirmă:

– Din partea comisiei guvernamentale, agent Delacruz.

– Iar aici sunt agenții Cypol Dana și Oliver, alături de profesor doctor Stappler, se grăbi bătrânelul să-și confirme prezența.

Faptul că agentul guvernamental rămânea în umbră îi săcu pe cei doi să-și arunce o privire cu înțeles.

Deși voalată, vocea acestuia trăda graba cu care voia să încheie videoconferința.

– Pentru domnii agenți Cypol voi face o scurtă prezenta-re a evenimentelor. La cererea domnului doctor Mattias de a primi fonduri suplimentare pentru activitatea de cercetare, Guvernul a decis înființarea unei comisii care să supravegheze cele două planuri ale anchetei. E evident că, oricât de deosebit ar fi acest caz din punct de vedere medical, o anchetă polițienească e mult mai utilă în momentul de față, pe fondul